

A close-up, high-contrast photograph of a person's face, likely a vampire. The person has pale skin, dark hair, and striking golden-yellow eyes. Their lips are slightly parted, and there is a visible smudge of red blood on the lower lip. The background is dark and out of focus.

# Upírske denníky

PREBUDENIE

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

# Upírske denníky 1 - Prebudenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke  
[www.fragment.sk](http://www.fragment.sk)



čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

**Upírske denníky 2 – Súboj**

**Upírske denníky 3 – Zbesilosť**

**Upírske denníky 4 – Temnota**

**Upírske denníky 5 – Návrat**

**Upírske denníky 6 – Temné sily**

**L. J. Smithová**

**Upírske denníky 1 - Prebudenie – e-kniha**

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.  
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske  
denníky

PREBUDENIE L.J.SMITHOVÁ

*Venujem svojej drahej priateľke a sestre Judy*

*Osobitne ďakujem Anne Smithovej,  
Peggy Bokulicovej, Anne Marie Smithovej  
a Laure Pennyovej za informácie o Virgínii  
a Jackovi a Sue Checkovcom za ich rozprávanie.*

4. septembra

**M**ilý denníček,  
~~dnes sa stane niečo strašné.~~  
Neviem, prečo som to napísala. Je to šílené. Nemám dôvod na nervozitu, ba skôr mám sto dôvodov na šťastie, ale...

Je však pol šiestej ráno, nemôžem spať a bojím sa. Opakujem si, že je to len dôsledok časového rozdielu po návraťte z Francúzska. To však nevysvetľuje, prečo som taká vystrašená. Taká zúfalá.

Predvčerom, keď sme sa s tetou Judith a Margaret viezli autom z letiska, mala som zvláštny pocit. Zabočili sme do našej ulice a z ničoho nič som si pomyslela: „Doma na nás čakajú mama a otec. Stavím sa, že sedia na

*verande alebo v obývačke a dívajú sa von oknom. Určite som im veľmi chýbala.“*

*Viem. Znie to úplne šialene.*

*A ešte čudnejšie je, že aj keď som zbadala dom a prázdnu prednú verandu, ten pocit sa nezmenil. Vybehla som po schodoch, stlačila kľučku a zabúchala klopadlom. Teta Judith odomkla a ja som vletela dnu. Zastala som na chodbe a normálne som čakala, že začujem mamine kroky na schodoch alebo ockov hlas z dielne.*

*Vtedy za mnou teta Judith pustila na dlážku kufor, zhlboka vzdychla a povedala: „Sme doma.“ Margaret sa zasmiala. A mňa ovalil najhorší pocit, aký som kedy zažila. Nikdy som sa necítila taká totálne opustená a stratená.*

*Sme doma. Aj ja som doma. Prečo to znie ako lož?*

*Vo Fell's Church som sa predsa narodila. Odjakživa bývam v tomto dome. Toto je moja detská izba s prepálenými dierkami na drevenej dlážke – zostali tam, keď sme sem s Caroline v piatej triede prepašovali cigarety a takmer sme sa pri šlukovaní zadusili. Keď vyzriem z okna, vidím našu dulu, na ktorú pred dvoma rokmi vyliezol Matt aj s chalanmi, aby sa dostali na pyžamový večierok, ktorý som usporiadala na narodeniny. Je tu moja posteľ, stolička, toaletný stolík.*

*A predsa mi to teraz pripadá zvláštne, akoby som sem nepatrila. Nie dom a veci, to ja som mimo. A najhorší je pocit, že patrím inam – len neviem kam.*

*Včera som bola utáhaná po ceste, tak som nešla na úvodné hodiny do školy. Meredith mi vyzdvihla rozvrh, ale nemala som náladu telefonovať si s ňou. Teta Judith všetkým, ktorí mi volali, povedala, že som vyčerpaná a spím. No pri večeri si ma potom dosť čudne obzerala.*

*To je fuk, dnes sa tak či tak musím stretnúť s našou bandou. Sme dohodnutí na parkovisku pred školou. Preto sa tak bojím? Bojím sa ich?*

Elena Gilbertová prestala písať. Uprene sa zadívala na posledný riadok, potriasla hlavou a pero sa jej vznieslo nad knižočku v modrej zamatovej väzbe. Potom náhle zdvihla hlavu a hodila pero aj knižku do veľkého okna. Obe veci sa len odrazili od skla a nepoškodené pristáli na čalúnenom sedadle pod oknom.

Smiešne. Totálne smiešne.

Odkedy sa ona, Elena Gilbertová, bojí ľudí? Odkedy sa vôbec niečoho bojí? Vstala a zlostne si strčila ruky do vreciek červeného hodvábneho kimona. Nepotrebovala sa pozrieť do ozdobného viktoriánskeho zrkadla nad čerešňovým toaletným stolíkom – vedela, čo uvidí. Uvidí seba, cool babu, štíhlu blondínu, ktorá určuje trendy medzi spolužiačkami na strednej, ktorú by chcel každý chalan a ktorej sa každá iná túži podobať. A ktorá sa teraz výnimočne mračí a kriví pery.

Stačí horúci kúpeľ, káva a budem v poriadku, pomys-

lela si. Ranný rituál umývania a obliekania pôsobil upokojujúco a ona si ho vychutnávala. Vyberala si, čo si obliečie – z novej garderóby nakúpenej v Paríži. Napokon zvíťazil bledoružový top a biele plátenné šortky, kombinácia, v ktorej trochu pripomínala pohár s malinovou zmrzlinou. Na zjedenie, pomyslela si, a zrkadlo jej ukázalo dievča s tajuplným úsmevom. Obavy sa rozplynuli. Boli preč.

„Elena! Kde si? Zmeškáš do školy!“ ozval sa zdola tichý hlas.

Elena si posledný raz prečesala hodvábne vlasy a vzadu si ich zviazala tmavoružovou stužkou. Vzala ruksak a zišla po schodoch.

Štvorročná Margaret jedla za kuchynským stolom vložky s mliekom a tete Judith sa niečo pripaľovalo na sporáku. Teta Judith bola typom ženy, ktorá vždy pôsobí neurčito podráždene – mala úzku miernu tvár a riedke strapaté vlasy, teraz neporiadne stiahnuté do chvosta. Elena ju pobožkala na líce.

„Dobré ráno. Prepáčte, milé moje, ale nemám čas na raňajky.“

„Elena, nemôžeš odísť bez raňajok. Potrebuješ bielkoviny...“

„Kúpim si pred vyučkom šišku,“ odvetila pohotovo, pobožkala malú Margaret na biele vlasy a obrátila sa na odchod.



„Elena!“

„Po škole asi pôjdem k Bonnie alebo k Meredith, tak na mňa nečakajte s večerou. Pá!“

„Elena!“

Elena už bola pri dverách. Zavrela ich za sebou a za šomraním tety Judith. Vyšla na verandu.

A zastala.

Vrátili sa neprijemné pocity z rána. Úzkosť, strach. Istota, že sa stane niečo strašné.

Maple Street bola prázdna. Vysoké viktoriánske domy, ktoré lemovali ulicu, vyzerali čudesne a mĺkvo, akoby boli prázdne. Pôsobili ani nie ako domy, lež ako kulisy, pozostatky po nakrúcaní. Vyzerali, akoby v nich neboli ľudia, no zato veľa prečudesných a striehnuccich bytostí.

To je ono – niečo ju pozoruje. Obloha nemala dnes ráno modrú farbu, vyzerala mliečna a nepriehľadná ako obrovská misa obrátená hore dnom. Bolo dusno a Elena by prisahala, že sa na ňu upierajú oči.

Na starom strome pred domom zazrela niečo tmavé.

Bola to vrana. Nepohla sa, rovnako ako žltkasté listy okolo nej. To ona ju pozorovala.

Nebuď smiešna, okríkla sa Elena v duchu. No nepomohlo to. Jednoducho to vedela. Bola to najväčšia vrana, akú kedy videla. Uraštená. Hladké čierne perie sa dúhovo ligotalo. Jasne videla každý detail: chtivé tmavé pazúry, ostrý zobák, ligotavé čierne oko.

Vrana sa ani nepohla, akoby bola z vosku. No pod jej pohľadom sa Elena pomaly začervenala. Krk a líca jej zaliala horúčava. Len preto, že tá vrana... sa na ňu dívala. Dívala sa na ňu tak, ako sa dívali chlapani, keď mala plavky alebo priesvitnú blúzku. Akoby ju vyzliekala očami.

Kým si uvedomila, čo robí, zhodila ruksak a zdvihla kameň, čo ležal vedľa cesty. „Vypadni,“ zasyčala a vo vlastnom hlase cítila rozochvený hnev. „Padaj! Zmizni!“ Hodila kameň do koruny stromu.

Listy sa rozprskli, ale vrana vzlietla nezranená. Jej obrovské krídla tĺkli do vzduchu s hukotom, akoby sa dvíhal celý krdeľ. Elena sa v panike prudko zohla, keď jej vták preletel priamo nad hlavou a vzduch, ktorý krídlami rozvíril, jej rozstrapatil plavé vlasy.

Vrana však vystúpila do výšky a na papierovo bielej oblohe sa začernela jej silueta. Zaznelo jedno chrapľavé zakrákanie a odletela k lesu.

Elena sa pomaly vystrela a zahanbene poobzerala. Ako sa to správa? Keď už ten vták zmizol, obloha opäť pôsobila normálne. Listy sa zachveli vo vánku a Elena sa zhlboka nadýchla. Obďaleč sa otvorili dvere a na ulicu sa so smiechom vyhrnulo niekoľko detí.

Usmiala sa na ne, znovu sa nadýchla a úľava ju zaplavila ako slnečné svetlo. Ako mohla byť taká hlúpa? Je krásny deň, ktorý sľubuje samé príjemné veci. Určite sa nič zlé nestane.

Nie, nič – len príde neskoro do školy. Určite už na ňu všetci čakajú na parkovisku.

Čo keby si im povedala, že si kameňmi zahnela nejakého šibnutého voyeura? zišlo jej na um a zachichotala sa. To by bolo!

Na strom už nepozrela a čo najrýchlejšie vykročila po ulici.

Vrana preletela vrcholcom mohutného duba a Stefan automaticky zdvihol hlavu. Keď videl, že je to len vták, uvoľnil sa.

Oči mu klesli k ochabnutej bielej kožušine, ktorú držal v rukách, a lútostivo sa zmraštil. Nechcel ho zabiť. Keby si bol uvedomil, aký je vyhladovaný, ulovil by niečo väčšie ako zajaca. Samozrejme, práve toto ho najviac desilo: nikdy nevedel, aký silný bude hlad a čo bude musieť spraviť, aby ho zahnel. Vlastne mal šťastie, že tentoraz zabil len zajaca.

Stál pod prastarými dubmi a pomedzi lístie mu na kučeravé vlasy dopadali slnečné lúče. V džínsoch a tričku vyzeral Stefan Salvatore ako normálny stredoškólák.

Ibaže ním nebol.

Sem do lesa, kde ho nik nepozoroval, sa chodieval nasýtiť. Teraz si pooblizoval ďasná a pery, aby na nich nezostala ani škvrnka. Nechcel riskovať. Aj tak nebolo ľahké zvládnuť túto maškarádu.

Znovu uvažoval, či to nemá vzdať. Možno by sa mal vrátiť do Talianska, do svojej skrýše. Prečo si vôbec vzal do hlavy, že sa mu návrat do sveta, ktorý žije v dennom svetle, podarí?

Ibaže život v tieňoch ho už neuspokojoval. Mal po krk tmy a bytostí v nej. A predovšetkým mal po krk samoty.

Nebol si istý, prečo si vybral práve Fell's Church vo Virgínii. Na jeho vkus to bolo primladé mesto – najstaršiu budovu postavili len pred pol druhu storočím. Žili tu však spomienky a duchovia z občianskej vojny, presne takí skutoční ako supermarkety a reťazce rýchleho stravovania.

Stefan vedel oceniť, keď ľudia prejavovali úctu k minulosti. Povedal si, že obyvateľov Fell's Church si možno časom aj oblúbi. A možno si medzi nimi predsa len nájde svoje miesto.

Samozrejme, nikdy ho úplne neprijmú. Pri tej myšlienke mu ústa skrivil trpký úsmev. V také niečo ani nedúfal. Na svete niet miesta, kam by celkom patrilo, kde by mohol byť skutočne sám sebou.

Iba ak by sa rozhodol, že odíde do tieňov...

Zahnal tú myšlienku. Tmu zavrhol a tieň opustil. Urobil za tými rokmi hrubú čiaru a dnes začína odznova.

Uvedomil si, že stále drží zajaca. Jemne ho zložil na vrstvu hnedých dubových listov. V diaľke, ktorú by ľudské ucho už nevnímal, rozoznal fučanie líšky.

No poď, sestrička lovkynä, pomyslel si smutne. Čakajú ťa raňajky.

Keď si cez plecيا prehodil bundu, všimol si vrana, ktorá ho predtým vyrušila. Stále sedela na dube a akoby ho pozorovala. Čudné.

Chystal sa k vtákovi vyslať pátravú myšlienku, aby si ho preveril, no zastavil sa. Dal si si sľub, pomyslel si. Schopnosti už nevyužiješ, iba ak by to bolo absolútne nevyhnutné. Iba ak by si nemal inú možnosť.

Po suchom lístí a polámaných vetvičkách sa takmer nečujne presunul na kraj lesa. Mal tam odstavené auto. Obzrel sa a uvidel, že vrana sa už zo stromu vrhá na zabitého zajaca.

Keď nad ochabnutým bielym telom rozprestrela krídla, bolo v tom niečo zlovestné – zlovestné a vífazoslávne. Stefanovi stiahlo hrdlo a takmer sa vrátil, aby ju odplašil. Potom mykol plecom. Vrana má rovnaké právo na jedlo ako líška.

Rovnaké právo ako on.

Rozhodol sa, že ak toho vtáka ešte raz stretne, nazrie mu do mysle. Teraz však od neho odvrátil zrak a so zavretými čelustami sa ponáhlal cez les. Nechcel zmeškať prvý deň v Strednej škole Roberta E. Leeho.

**E**lena vkročila na parkovisko pred strednou školou a hneď ju obklopili spolužiačky. Kamarátky, ktoré nevidela od konca júna, a okrem nich zo štyri či päť dievčat, ktoré do jej úzkeho okruhu nepatрили, no túžili sa ohriať v jej hviezdnej prítomnosti. Postupne prijímala objatia najvernejších.

Caroline vyrástla o tri centimetre, bola ešte štíhlejšia a ešte väčšmi ako predtým pripomínala modelku z Vogue. Chladne Elenu pozdravila a cúvla, zelené oči prižmúrila ako mačka.

Bonnie nevyrástla vôbec a jej kučeravá ryšavá hlava sotva siahala Elene po bradu. Moment – kučery? Elena sa mykla a mierne dievča odtisla.

„Bonnie! Čo si si to spravila s vlasmi?“

„Páčia sa ti? Myslím si, že takto vyzerám vyššia.“

Bonnie si natriasla už aj tak natupírovanú ofinu a vyčarila úsmev. Hnedé oči jej iskrili, srdiečková tvárička žiarila.

Elena prešla ďalej. „Meredith. Vôbec si sa nezmenila.“

Srdečne sa objali. Meredith jej cez leto chýbala asi najväčšmi. Vysoká dievčina nikdy nenosila mejkap, no so svojou dokonalou olivovou pokožkou a hustými čiernymi mihalnicami ho ani nepotrebovala. Teraz spýtavo zdvihla elegantné obočie a obzerala si Elenu.

„Hm, vlasy máš od slnka o dva odtiene svetlejšie. Prečo nie si opálená? Myslela som, že si to na Francúzskej riviére poriadne roztočila.“

„Vieš, že sa nikdy neopálím.“ Elena zdvihla ruky. Boli biele ako z porcelánu, priesvitné skoro ako ruky nízkej Bonnie.

„Hej, to mi čosi pripomenulo,“ ozvala sa Bonnie a chytila Elenu za ruku. „Viete, čo ma sesternica v lete naučila?“ Kým sa dievčatá stihli ozvať, triumfálne dokončila: „Čítať z dlane!“

Nasledovalo posmešné ochkanie, ba aj smiech.

„Smejte sa,“ prehodila Bonnie. „No sesternica mi povedala, že mám nadprirodzené schopnosti. Takže sa pozrieme...“ Zadávala sa na Eleninu dlaň.

„Rýchlo, lebo prídeme neskoro,“ súrila ju kamarátka.

„Dobre, dobre. Toto je tvoja čiara života... alebo že by srdca?“ Ktosi sa zachichotal. „Ticho, teraz siaham do

hĺbky... a vidím tam... vidím..." Bonnie sa náhle mykla a na tvári sa jej zjavil strach. Vytreštila hnedé oči, no už nepozerala na Eleninu ruku. Akoby sa dívala rovno cez ňu a videla niečo strašidelné.

„Stretneš vysokého tmavého cudzinca,“ zamrmlala spoza nej Meredith. Opäť nasledoval chichot.

„Tmavý je, a aj cudzinec... ale nie je vysoký.“ Bonnie rozprávala akoby z diaľky.

„Ale,“ pokračovala trochu zmätene, „kedysi bol vysoký.“ Pozrela Elene do očí. „To je nezmysel, však?“ Prudko pustila kamarátku ruku. „Br, viac nechcem vidieť.“

„Dobre, šou sa skončila. Ideme,“ vyhlásila Elena. Bola trochu pobúrená. Vždy mala pocit, že podobné triky sú jednoducho... iba triky. Tak prečo ju teraz Bonnie rozrušila? Len preto, že bola ráno taká vydesená?

Dievčatá vykročili k škole, no odrazu ich zastavil rev dokonale vytuningovaného motora.

„Hej,“ ozvala sa Caroline. „To teda je auto!“

„To je porsche,“ opravila ju Meredith sucho.

Aerodynamické čierne Turbo 911 prekíзло cez parkovisko, hľadalo si miesto na státie. Pohybovalo sa grációzne ako panter na love.

Zastalo, dvere sa otvorili a vtedy zbadali, kto sedí za volantom.

„Bože,“ šepľa Caroline.

„Fakt vyzerá ako boh,“ vydýchla Bonnie.



Elena zazrela štíhle svalnaté telo. Vyblednuté džínsy sedeli ako uliate, nad nimi priliehavé tričko s krátkymi rukávami a kožená bunda nezvyčajného strihu. Vlasy mal zvlnené... a tmavé.

A naozaj nebol vysoký. Len stredný.

Elena vydýchla.

„Kto je ten maskovaný muž?“ spýtala sa Meredith. Presne to sadlo – chlapcove oči zakrývali tmavé okuliare skoro ako maska.

„Maskovaný cudzinec,“ ozval sa ktosi iný a potom sa už rozpútal šepot.

„Vidíš tú bundu? Určite je z Talianska. Z Ríma.“

„Ako to vieš? V živote si v Taliansku nebola!“

„Jajaj, Elena má zase ten typický výraz. Výraz lovkyně.“

„Krpátý tmavý fešák by sa mal mať na pozore.“

„Nie je krpatý! Je akurát!“

Caroline prehovorila hlasnejšie ako ostatné: „No tak, Elena! Už máš Matta. Čo by si mala z dvoch?“

„To isté, čo z jedného, len dvakrát,“ odsekla Meredith a dievčatá sa rozosmiali.

Chlapec zamkol auto a vybral sa k škole. Elena za ním vykročila akoby nič, dievčatá tesne za ňou. Na chvíľu v nej vzkypel hnev – nemôže sa už nikam pohnúť bez tej dotieravej perepúte? Pozrela na Meredith a napriek všetkému sa usmiala.

„*Noblesse oblige*,“ zatiahla kamarátka.

„Čože?“ spýtala sa Elena.

„Ak máš byť kráľovnou školy, musíš brať to dobré s tým horším.“

Elena sa zamračila. Vošli do budovy a pred nimi sa ťahala dlhá chodba. Postava v džínsoch a v koženej bunde už zmizla vo dverách zborovne. Elena spomalila, podišla k zborovni a zamyslene sa zadívala na odkazy pripichnuté ku korkovej nástenke. V stene bolo veľké okno, takže mala aj výhľad dovnútra.

Ostatné dievčatá tam bez hanby nazerali. Zaznieval chichot a komentáre: „Pekný zadok.“ „Tá bunda je určite od Armaniho.“ „Myslíš, že je z cudziny?“

Elena naťahovala uši, aby začula jeho meno. Vyzeralo to, že vnútri nastal problém. Sekretárka, pani Clarková, ktorá mala teraz službu, pozerala na zoznam a krútila hlavou. Chlapec čosi povedal a ona zdvihla ruky, akože mu nemôže vyhovieť. Prebehla prstom po zozname a znovu rozhodne pokrútila hlavou. Chlapec sa odvrátil, no potom na ňu zase pozrel. A keď naňho tentoraz pani Clarková uprela zrak, jej výraz sa zmenil.

Chlapec už držal slnečné okuliare v ruke. A pani Clarkovú zrejme niečo prekvapilo, lebo niekoľkokrát žmurkla. Otvárala a zatvárala ústa, akoby sa pokúšala niečo povedať.

Elena ľutovala, že chlapcovi nevidí do tváre. Pani Clarková sa však už usilovne hrabala v papieroch, hoci vy-

zerala zvláštne omámená. Napokon objavila akýsi formulár a niečo doň vpísala, obrátila ho a posunula ku chlapcovi.

Aj on čosi pripísal – zrejme len podpis – a vrátil jej hárok. Pani Clarková naň len pozrela, potom sa poprehŕňala v inej hromade lajstier a napokon mu podala čosi, čo vyzeralo ako rozvrh hodín. Ani na chvíľu nespustila pohľad z chlapca. On si vzal rozvrh, na znak vďaky jej kývol hlavou a obrátil sa k dverám.

Elenu zožierala zvedavosť. Čo sa to tam stalo? Ako pred chvíľou vyzerala tvár neznámeho? Predtým, ako vyšiel z miestnosti, si však znovu nasadil slnečné okuliare. Pocítila sklamanie.

No keď chvíľu postál vo dverách, uvidela všetko, čo okuliare nezakrývali. Tmavé kučery rámovali také dokonalé črty, akoby ich ktosi odkopíroval zo starorímskej mince či medailónu. Výrazné líčne kosti, klasicky rovný nos... a ústa, pre aké nemôžu dievčatá v noci spávať. Horná pera krásne tvarovaná, s náznakom citlivosti a s omnoho väčšou dávkou zmyselnosti. Dievčatá v chodbe stíchli, akoby ich ktosi vypol.

Väčšinou sa teraz od chlapca odvracali, pozerali všade inde, len nie naňho. Elena stála pri okne. Pohodila hlavou. Vytiahla si z vlasov stužku, takže sa jej rozsypali po pleciach.

Chlapec nepozrel napravo ani naľavo, len kráčal ďalej.

Len čo sa ocitol v bezpečnej vzdialenosti, zdvihla sa vlna vzdychov a šepotu.

Elena nič nepočula.

Prešiel popri mne, pomyslela si omámene. Tesne popri mne a nevenoval mi ani pohľad.

Nejasne si uvedomila, že zvoní. Meredith ju potiahla za ruku.

„Čo je?“

„Vrávím, zober si rozvrh. Teraz máme na druhom poschodí trigonometriu. Švihaj!“

Elena sa dala viesť po chodbe, po schodoch a do triedy. Automaticky sa posadila na voľnú stoličku a uprela zrak na učiteľku pred tabuľou, hoci ju v skutočnosti nevidela. Ešte stále sa nespamätala zo šoku.

Prešiel popri nej. Nevenoval jej ani pohľad. Nepamätala si, kedy to nejaký chlapec urobil. Všetci sa na ňu aspoň raz pozreli. Niektorí hvizdli. Iní zastali na kus reči. Viacerí len nemo zívali.

A tak jej to vyhovovalo.

Napokon, čo môže byť dôležitejšie ako chalani? Podľa nich sa meria obľúbenosť a krása. A dajú sa na kadečo využiť. Niektorí sú aj vzrušujúci, ale väčšinou nie dlho. Niektorí sú od začiatku otrasní.

Elena ich brala ako milé šteniatka. Boli fajn, ak robili, čo mali, ale dalo sa bez nich zaobísť. Len málokto boli pre ňu niečo viac. Skutoční priatelia. Napríklad Matt.

Ach, Matt. Minulý rok dúfala, že je to ten pravý. Chlapec, ktorý by v nej vyvolal... no, aspoň nejaký výraznejší cit. Viac ako len triumf, radosť z úlovku, hrdosť na nový doplnok, ktorým sa dá popýšiť pred babami. K Mattovi niečo skutočne cítila. No teraz v lete, keď mala čas premýšľať, jej došlo, že jej city sú skôr sesterské.

Pani učiteľka Halpernová rozdávala učebnice trigonometrie. Elena si tú svoju automaticky vzala a vpísala si do nej meno. Ani sa nemusela vynoriť z úvah.

Matta mala omnoho radšej ako ostatných chalanov. A práve preto mu teraz musí povedať, že medzi nimi dvoma je koniec.

V lete nevedela, ako mu to má napísať. A teraz nevedela, ako mu to má povedať. Niežeby sa bála, že jej spraví scénu. Tušila však, že Matt to nepochopí. Veď ani sama to nechápala.

Akoby sa ešte stále o niečo usilovala. O niečo... iné. A keď sa jej zdalo, že to má v hrsti, tak to zmizlo. Nenašla to ani u Matta, ani u žiadneho iného chalana.

Preto začínala vždy odznova. Našťastie, nového materiálu bolo dosť. Ani jeden chlapec jej neodolal, ani jeden ju nevládal ignorovať. Až dosiaľ.

Keď si spomenula na tú chvíľu v chodbe, zovrela v prstoch pero. To nie je možné. On okolo mňa len tak prešiel!

Zazvonilo a všetci vyšli z triedy, no Elena zostala stáť vo dverách. Zahryzla si do pery a pozorovala prúd štu-

dentov v chodbe. Potom zbadala známu tvár – jednu z tých obsmrdačiek z parkoviska.

„Frances! Pod sem!“

Frances ochotne pribehla, obyčajná, nevelmi pekná tvár sa jej rozťahla do úsmevu.

„Počúvaj, Frances, pamätáš sa na toho chlapca, čo prišiel ráno?“

„Na toho s tým porsche a... s tým ostatným? Ako by som mohla zabudnúť?“

„Chcem jeho rozvrh. Zober ho zo zborovne, alebo si ho od neho odpíš, ak to inak nepôjde. No chcem ho mať!“

Frances sa zatvárila prekvapene, no potom s úsmevom prikývla. „Okej, Elena. Skúsím to. Ak ho budem mať, prídem za tebou na obede.“

„Vďaka.“ Elena za ňou ešte chvíľu pozerala.

„Tebe naozaj šibe,“ ozvala sa tesne pri nej Meredith.

„Načo by som bola kráľovnou školy, keby som občas nemohla popreháňať poddaných?“ pokojne odvetila Elena. „A teraz kam?“

„Máš ekonomiku. Na, ber si ten rozvrh sama. Musím letieť na chémiu. Maj sa!“

Ekonomika a vôbec celé dopoludnie akoby preleteli popri nej ako nič. Elena dúfala, že nového študenta ešte zazrie, no v žiadnej z tried, kde mala hodiny, nebol. Zato na jednej hodine stretla Matta, a keď na ňu pozrel modrými očami, pichlo ju pri srdci.

Zvonilo na obedňajšiu prestávku a ona kráčala do jedálne a odpovedala na pozdravy sprava i zľava. Pred jedálňou sa Caroline ležérne opierala o stenu, hlava zdvihnutá, plecia vystreté, boky provokatívne vysunuté. Dvaja chlapci, s ktorými sa bavila, zmĺkli a štuchli jeden druhého, len čo sa zjavila Elena.

„Ahoj,“ pozdravila trojicu. „Ideme sa najesť?“

Caroline na ňu sotva pozrela a z tváre si odhrnula žiarivé tizianové vlasy. „Ale, ale, mám povolenie sedieť pri kráľovskom stole?“

Elena sa mykla. S Caroline sa priatelila od materskej školy, a hoci boli vždy tak trochu konkurentky, nikdy nebrali príliš vážne. Lenže Caroline sa v poslednom čase zmenila. Začala tú rivalitu nejako prežívať. Elenu prekvapila trpkosť v jej hlase.

„Prosím ťa, akoby si sa ty považovala za obyčajnú babu,“ prehodila.

„To máš pravdu.“ Caroline na ňu ostro pozrela. Prižmurila zelené mačacie oči a Elenu prekvapilo, že v nich vidí nepriateľstvo. Dvaja chlapci s rozpačitými úsmevmi cúvali do bezpečia.

Caroline si ich však zrejme nevšimla. „Kým si bola v lete preč, kadečo sa zmenilo, Elena,“ pokračovala. „Možno sa tvoj čas na tróne kráti.“

Elenu zaliala horúčava. Usilovala sa však hovoriť pokojne. „Možno,“ prikývla. „No na tvojom mieste by som

si ešte nekupovala žezlo, Caroline.“ Odvrátila sa a vošla do jedálne.

Uľavilo sa jej, keď zbadala Meredith, Bonnie a vedľa nich Frances. Vybrala si obed a prešla k nim – cestou jej mizla z líc červeň. Nedá sa vyprovokovať. Nebude na Caroline vôbec myslieť.

„Mám ho,“ povedala Frances a zakývala papierom, keď si Elena sadla.

„A ja mám super správy,“ vyhlásila dôležito Bonnie. „Počúvaj ma, Elena. Ten chalan má so mnou biológiu a sedím rovno oproti nemu. Volá sa Stefan. Stefan Salvatore. Pochádza z Talianska a býva v penzióne u starej pani Flowersovej na okraji mesta.“ Vzdychla. „Je to strašný romantik. Caroline pustila na dlážku učebnice a on jej ich pozbieral.“

Elena prevrátila oči. „Naša nemotorná Caroline. A čo sa ešte dialo?“

„To je všetko. Nerozprával sa s ňou. Vieš, nie je len romantický, ale aj záhadný. Pani Endicottová, čo učí biológiu, ho presviedčala, aby si sňal tmavé okuliare, ale nechcel. Vraj má niečo s očami.“

„A čo?“

„Netuším. Možno je to smrteľné a jeho dni na tejto Zemi sú spočítané. To by bola romantika!“

„To iste,“ utrúsila Meredith.

Elena si prezerala papier od Frances, a zamyslene si



hrýzla peru. „Na siedmej hodine, na európskych dejinách, bude so mnou. Je tam ešte niekto známy?“

„Ja,“ ozvala sa Bonnie. „A tuším aj Caroline. A možno Matt. Včera vravel, že má smolu ako vždy, zase vyfasoval Tannera.“

No super, zaúpela v duchu Elena a zlostne pichla do zemiakovej kaše. Takže siedma hodina bude zaujímavá.

Stefan sa tešil, že deň v škole sa chýlil ku koncu. Túžil vypadnúť z prepchatých miestností a chodieb, aspoň chvíľu byť sám.

Bolo tu priveľa myslí. Obklopovalo ho toľko mentálnych hlasov a úvah, že sa mu krútila hlava. Už dávno nebol medzi toľkými ľuďmi.

Jedna myseľ však vynikala. Bola medzi tými, ktorí ho pozorovali v hlavnej chodbe školy. Netušil, ako ten človek vyzerá, ale bola to silná osobnosť. Mal pocit, že by ju spoznal, keby ju uvidel.

Zatiaľ sa mu darilo prežiť prvý deň v prestrojení. Schopnosti využil iba dvakrát, aj to sa miernil. No bol unavený a, nerád to priznával, aj hladný. Zajac mu ráno rozhodne nestačil.

No nič, to bude riešiť neskôr. Našiel triedu, kde mali poslednú hodinu, a posadil sa. A zároveň pocítil prítomnosť tej výraznej mysle.

Žiarila na kraji jeho vedomia, vydávala zlatisté, mäk-

ké, no predsa pulzujúce svetlo. Prvý raz zistil, ktorému dievčaťu patrí. Sedelo rovno pred ním.

Obrátilo sa a uvidel mu do tváre. Takmer zhíkol.

Katherine! Samozrejme, nemohla to byť ona. Katherine bola mŕtva a nik to nevedel lepšie ako on.

No aj tak sa na ňu až zlovestne podobala. Mala zlatisté vlasy, také svetlé, až sa mihotali. Smotanovú pokožku, ktorá mu z akéhosi dôvodu vždy privolala predstavu labute alebo alabastru, na lícach zružovenú. A oči... Katherine mala oči nevídanej farby, tmavšie ako obloha, sýte ako ultramarínové očko v prsteni, ktorý nosila. A toto dievča malo presne také isté oči.

Tie oči sa teraz dívali rovno naňho. Pery sa usmievali.

Rýchlo odvrátil zrak. Ak niečo nechcel, tak myslieť na Katherine. Nechcel sa dívať na dievča, ktoré mu ju pripomínalo, nechcel znášať jej prítomnosť. Sklopil oči k lavičci a zablokoval si myseľ, ako len vládal. A ona sa nakonkom pomaly odvrátila.

Urazil ju. Cítil to aj cez hradby, ktorými si teraz obohnal myseľ. Bolo mu to jedno. Vlastne ho to potešilo a dúfal, že mu dá pokoj. Inak ho vôbec nezaujímala.

Stále si to opakoval, keď sa mu ponad hlavu prelieval monotónny učiteľov hlas. Zacítil však náznak parfumu – asi fialkového. A musel si všimnúť, že štíhlu bledú šiju graciózne skláňa nad lavicou, že plavé vlasy sa jej ako ríava rozdeľujú na hrdle a klesajú na hrud'

Zlostne a znechutene si uvedomil, že sa mu vrátil ten dôverne známy pocit v zuboch – ostré nutkanie. Skôr šteklenie či mravčenie než bolesť. Hlad, to áno, ale nie obyčajný. Nie taký, ktorý by mal v pláne utíšiť.

Učiteľ chodil po triede, kládol otázky, a Stefan sa prinútil sústrediť na jeho výklad. Spočiatku nechápal, čo sa deje, lebo hoci žiadny študent nevedel odpovedať, otázky sa sypali ďalej. Potom si uvedomil, že presne toto má učiteľ v úmysle. Zahanbiť študentov.

Našiel si ďalšiu obeť, nízku dievčinu s červenými kučerami a srdiečkovou tváričkou. Stefan zhnusene pozoroval, ako ju škodoradostne zasypáva otázkami. Potom sa učiteľ odvrátil, a kým sa nešťastne spamätávala, pozrel na celú triedu.

„Vidíte, čo som vrel? Myslíte si o sebe, že ste majstri sveta, v poslednom ročníku, tesne pred ukončením školy. No poviem vám, že niektorí z vás by sa mali vrátiť do materskej školy. Napríklad táto tu!“ Ukázal na červeno-vlásku. „Netuší nič o francúzskej revolúcii. Myslí si, že Mária Antoinetta bola nejaká hviezda éry nemého filmu.“

Študenti okolo Stefana sa rozpačito hniedzili. Cítil v ich mysliach odpor a poníženie. Aj strach. Všetci sa báli tohto chudého krpateho mužíčka s očami lasice, ešte aj chalani, ktorí boli od neho vyšší.

„Tak dobre, skúsme iné obdobie.“ Učiteľ sa znovu zvrtol k červenovlasej študentke. „Za renesancie...“ Odml-

čal sa. „Moment, hádam len viete, čo bola renesancia? Obdobie od trinásteho do sedemnásteho storočia, počas ktorého sa Európa vrátila k vznešeným ideám antického Grécka a Ríma. Vtedy pôsobili mnohí významní európski umelci a myslitelia.“ Dievčina zmätene prikývla a on pokračoval: „Čo podľa teba počas renesancie robievali študenti v škole? No? Tušíš to? Máš aspoň nejakú predstavu? Alebo si tipneš?“

Dievčina prudko preglgla a s plachým úsmevom sa ozvala: „Hrali futbal?“

Vybuchol smiech a učiteľ očervenel. „To sotva!“ odsekol a všetci stíchli. „Vy si myslíte, že žartujem? Za tých čias študenti vo vašom veku plynulo ovládali niekoľko jazykov. Okrem toho študovali logiku, matematiku, astronómiu, filozofiu aj gramatiku. Boli pripravení na univerzitné štúdium, kde sa prednášalo výhradne po latincky. Futbal bol tým posledným, na čo mys...“

„Prepáčte.“

Tichý hlas učiteľa zastavil. Všetci sa obrátili a zízali na Stefana.

„Čo? Čo si to povedal?“

„Povedal som, prepáčte,“ zopakoval Stefan. Sňal si tmavé okuliare a postavil sa. „Mýlite sa. Študenti za renesancie sa často venovali športom. V škole ich učili, že v zdravom tele je zdravý duch. A rozhodne pestovali tímové športy ako kriket, tenis a... áno, aj futbal.“ Usmlal sa na

červenovlásku a ona naňho s vďakou tiež. A učiteľovi povedal: „Predovšetkým sa však učili zdvorilosti a dobrým spôsobom. Aj vy by ste si niečo také mali v tých svojich knihách nájsť.“

Študenti sa uškŕňali, učiteľ bol červený ako cvikla. Stefan mu ďalej pozeral do očí a napokon dejepisár odvrátil zrak.

Zazvonilo.

Stefan si rýchlo nasadil okuliare a pobral si učebnice. Upozornil na seba väčšmi, než plánoval, a nemal chuť znovu sa dívať na tú plavovlásku. Okrem toho sa rýchlo potreboval dostať preč, pretože v žilách mu opäť koloval známy oheň.

Keď už bol pri dverách, ktosi za ním zakričal: „Hej! Naozaj vtedy hrávali futbal?“

Usmial sa cez plece. „Jasné. Niekedy aj s odseknutými hlavami vojnových zajatcov.“

Elena sa dívala za ním. Odvrátil sa od nej. Okašľal ju, celkom úmyselne, navyše pred Caroline, ktorá si to určite nedala ujsť. V očiach ju štípali slzy a v hlave mala iba jedinú myšlienku.

Dostane ho, aj keby ju to malo zabiť. Aj keby ich to oboch malo zabiť, určite ho dostane.

**R**anné zore pretínali nočnú oblohu ružovými a bleдозelenými pásmi. Stefan sa na ne díval z okna svojej izby. Izbu si prenajal preto, lebo v strope mala padacie dvere, kadiaľ sa dalo vyjsť na strechu s plošinkou. Teraz boli dvere otvorené, rebrík spustený, a dole vial chladný vlhký vzduch. Stefan bol oblečený, ale nie preto, že by bol ranné vtáča. Vôbec si neľahol.

Práve sa vrátil z lesa a zistil, že k topánke mu priliplo zopár vlhkých listov. Pedantne si ju očistil. Včera mu neušlo, čo si o ňom spolužiaci šepkali, a vedel, že nemôžu odtrhnúť oči od jeho odevu. Vždy sa obliekal do najlepších vecí, nielen z márnivosti, ale preto, že sa to patrilo. Jeho vychovávateľ hovorieval: Aristokrat by sa mal obliekať podľa svojho stavu. Ak to nerobí, dáva najavo, že pohŕda

ľuďmi. Vo svete mal každý svoje miesto a jeho miesto bývalo medzi šľachtou. Kedysi.

Prečo sa teraz zapodieva takými myšlienkami? Samozrejme, mal si uvedomiť, že keď prevezme rolu študenta, vrátia sa mu spomienky na študentské roky. Naozaj prichádzali, nepozvané a nezastaviteľné, akoby si prezeral stránky denníka a kde-tu zavadil očami o zápis. Jeden obraz sa mu teraz objavil pred očami mimoriadne zreteľne: otcova tvár, keď mu Damon oznámil, že odchádza z univerzity. Na tú tvár nikdy nezabudne. Nikdy otca nevidel tak zúriť...

„Čo? Ako to, že sa tam nevrátiš?“ Giuseppe bol spravodlivý človek, no zároveň výbušný, a starší syn ho vedel vždy rozčúliť.

Teraz si tento syn delikátne utieral pery žltou šatôčkou. „Myslel som si, otec, že takú prostú vetu pochopíš aj ty. Mám ti ju zopakovať po latinsky?“

„Damon...“ ozval sa ticho Stefan. Toľká neúcta ho šokovala. No otec mu nedovolil dokončiť.

„Vravíš mi, že ja, Giuseppe, gróf di Salvatore, sa budem musieť pozrieť do očí priateľov s vedomím, že môj syn je *scio parto*? Naničhodník? Zaháľač, z ktorého Florencia nemá vôbec nič?“ Sluhovia sa vytrácali, báli sa pánovho hnevu.

Damon ani nežmurkol. „Zrejme áno. Teda ak nazývaš

tých, ktorí sa na teba v nádeji na pôžičku zavesili, priateľmi.“

„Sporco parassito!“ zreval Giuseppe a zdvihol sa z kresla. „Akoby nestačilo, že v škole len márneš svoj čas a moje peniaze! Áno, áno, veľmi dobre viem, že hráš hazardné hry, vyžívaš sa v súbojoch a zvádzaš ženy, kde sa len dá! Viem, že nebyť tvojho tajomníka a tvojich súkromných učiteľov, nezložil by si jedinú skúšku. A teraz ma chceš celkom znemožniť! Prečo? Prečo?“ Veľkou rukou chytil Damona pod bradou. „Aby si sa mohol vrátiť k lovu a sokoliarstvu?“

Stefan musel bratovi uznať, že ho to vôbec nerozrušilo. Pokojne stál, hoci otec ho zvieral ako v kliešťach. Bol dokonalým aristokratom: od prostej, elegantnej čiapky na tmavých vlasoch až po hermelínom lemovaný plášť a mäkké kožené topánky. Damon teraz arogantne ohrnul hornú peru a díval sa na otca.

Tentoraz si zašiel pridaleko, pomyslel si Stefan. Z tohto sa už nevysekáš.

Vtedy však zazneli vo dverách do pracovne ľahké kroky. Stefan sa obrátil a zazrel ultramarínové oči orámované dlhými zlatistými mihalnicami. Bola to Katherine. Jej otec, barón von Swartzschild, ju z chladného nemeckého vojvodstva previezol na taliansky vidiek, aby sa zotavila po dlhej chorobe. V deň, keď prišla, Stefanovi sa zmenil celý svet.



„Prepáčte. Asi idem nevhod,“ ozvala sa jemne, no zreteľne. Obrátila sa na odchod.

„Nie, nechod'. Zostaň,“ chvatne povedal Stefan. Chcel jej povedať omnoho viac, chcel ju chytiť za ruku, no neodvážil sa. Nie v otcovej prítomnosti. A tak iba hľadel do tých očí farby drahých kameňov. A ony pozerali naňho.

„Áno, zostaň,“ zopakoval Giuseppe a Stefan si s úľavou všimol, že otec sa trochu upokojil a Damona pustil. Vykročil dopredu, naprával si ťažké záhyby dlhého kožušinou lemovaného rúcha. „Tvoj otec sa dnes vráti, lebo dokončil obchodné záležitosti v meste, a určite ťa rád uvidí. Máš bledé líčka, milá Katherine. Hádám nie si zase chorá?“

„Viete, pane, že som stále bledá. Nepoužívam červeň na líca ako odvážne talianske dievčatá.“

„Ani ju nepotrebuješ,“ neopatrne prehovoril Stefan a Katherine mu venovala úsmev. Bola taká krásna, až ho zaboľelo v hrudi.

Otec pokračoval: „Veľmi zriedka ťa vídame cez deň. Väčšinou nás svojou prítomnosťou poctíš až po súmraku.“

„Pane, cez deň sa venujem štúdiu a rôznym záujmom vo svojich komnatách,“ odvetila Katherine a sklopila zrak. Stefan vedel, že to nie je pravda, ale mlčal. Nikdy by neprezradil jej tajomstvo. Znovu pozrela na jeho otca. „No teraz som tu, pane.“

„Iste, iste. Mimochodom, na počesť návratu tvojho otca som usporiadal hostinu. Damon... my dvaja sa ešte porozprávame. Neskôr.“ Giuseppe kývol sluhovi a vyšiel z miestnosti. Stefan sa natešene obrátil k dievčine. Málokedy sa mohli rozprávať bez jeho otca alebo Gudren, jej prísnej nemeckej komornej.

No to, čo uvidel, ho omráčilo. Katherine sa usmievala tým tajnostkárskeým úsmevom, no nedívala sa naňho. Dívala sa na Damona.

V tej chvíli brata znenávidel, znenávidel jeho krásnu počernú tvár, jeho eleganciu a zmyselnosť, za ktorými sa k nemu vrhali všetky ženy ako nočné motýle k plameňu. Najradšej by ho bol udrel, rozmlátil jeho krásu na kašu. Musel sa však len prizerať, ako sa Katherine približuje k Damonovi a zlatistý brokát šiat jej pri každom krôčiku šepotá na podlahe.

Damon rovno pred jeho očami vystrel ruku ku Katherine a vyčaril krutý víťazoslávny úsmev.

Stefan sa odvrátil od okna.

Prečo otvára staré rany? No v tej chvíli sa jeho ruka zatúlala k zlatej retiazke na krku pod tričkom. Palcom a ukazovákom pohladkal na nej zavesený prsteň a zdvihol ho k svetlu.

Obrúčka bola z jemnučkého zlata a ani päť storočí nestlmilo jej ligot. V zlate bol vsadený jediný kameň, la-

zurit veľkosti nechta na Stefanovom malíčku. Zadával sa naň, potom na ťažký strieborný prsteň, tiež s lazuritom, ktorý mal na prstenníku. Stislo mu hrud' ako už veľa-krát.

Na minulosť nemohol zabudnúť a vlastne ani nechcel. Napriek všetkému, čo sa prihodilo, si spomienku na Katherine žiarlivo uchovával. Jednu z mnohých spomienok však nechcel rozvíriť, jednu z mnohých stránok denníka nesmel obrátiť. Ak by mal tú hrôzu prežiť ešte raz... nie, nemysliteľné. To by zošalel. Zošalel by ako v ten deň, keď nazrel do priepasti vlastného zatratenia.

Stefan sa oprel o okno, pritisol čelo k chladnému sklu. Jeho vychovávateľ hovorieval ešte čosi: Zlo nikdy nenájde pokoj. Možno zvíťazí, ale nikdy nenájde pokoj.

Prečo vlastne prišiel do Fell's Church?

Dúfal, že tu nájde pokoj, dúfal však márne. Nikdy ho neprijmú, nikde nebude mať pokoja. Lebo je zlý. A to, aký je, nemôže zmeniť.

Elena vstala ešte skôr ako zvyčajne. Počula, že teta Judith sa už motá po svojej izbe a chystá sa do sprchy. Margaret ešte tuho spala, stúlená vo svojej postieľke ako myška v brlôžku. Elena ticho prešla popri pootvorených dverách sestrinej izby a kráčala chodbou ďalej. Von z domu.

Vzduch bol svieži, nebo jasné a na duli už sedeli iba obyčajné vrabce a sojky. Elena, ktorá si večer ľahla s bo-

lesťou hlavy, teraz obrátila tvár k jasnej modrej oblohe a zhlboka sa nadýchla.

Cítila sa omnoho lepšie ako včera. Slúbila Mattovi, že sa s ním pred vyučovaním stretne, a hoci sa na to netešila, vedela, že to zvládne.

Matt býval len dve ulice od školy, v prostom drevenom dome, ako boli ostatné na jeho ulici, akurát možno hojdačka na jeho verande bola trochu rozheganejšia a farba sa z nej väčšmi olupovala. Matt už stál vonku a pri pohľade naňho sa jej srdce na chvíľu rozbúchalo ako predtým.

Bol to fešák. Nevyznačoval sa však takmer znepokojujúcou krásou ako niekto... Nie, bola to zdravá, plnokrvná americká krása. Matt Honeycutt bol Američan ako z obrázku. Plavé vlasy si pred futbalovou sezónou dával strihať nakrátko, bol opálený, pretože pracoval na farme starých rodičov. Jeho modré oči pozerali priamo, úprimne a dnes trochu smutne. Vystrel k nej ruky, aby ju objal.

„Pôjdeš dnu?“ oslovil ju.

„Nie. Radšej sa prejdime.“ Šli bok po boku a vôbec sa nedotýkali. Na ulici, lemovanej javormi a orechmi, ešte vládlo ranné ticho. Elena klopila oči. Odrazu ju pochytila neistota a nevedela, ako začať.

„Ešte si mi nerozprávala, ako bolo vo Francúzsku,“ prehodil Matt.

„Bolo super,“ odvetila ona. Opatrne naňho pozrela. Aj on sa díval na chodník. „Všetko bolo super,“ pokračova-

la, no bez nadšenia. „Ludia, jedlo, všetko. Naozaj...“ Zlyhal jej hlas a nervózne sa zasmiala.

„Viem, super,“ dokončil za ňu. Zastal a díval sa na svoje okopané tenisky. Elena vedela, že ich nosil ešte minulý rok. Mattova rodina žila z ruky do úst – možno si nové nemohol dovoliť. Pozrela hore, do modrých očí, ktoré sa teraz upierali na jej tvár.

„Vieš, že aj ty vyzeráš super?“ opýtal sa.

Elena otvorila ústa, ale on na kompliment nečakal odpoveď.

„Tuším mi chceš niečo povedať,“ doložil. Naširoko roztvorila oči a on sa lútosťivo usmial. Znovu k nej vystrel ruky.

„Ach, Matt!“ vzdychla a tuho ho objala. Potom cúvla a pozrela mu do tváre. „Matt, si najlepší chalan, akého som stretla. Vôbec si ňa nezaslúžim.“

„Aha, dávaš mi kopačky,“ povedal, keď znovu vykročili po chodníku. „Som pre teba príliš dobrý. Škoda, že mi to nedošlo skôr.“

Štuchla ho do ruky. „Nie, to nie je ten dôvod, a ja ti kopačky nedávam. Zostaneme kamoši, nie?“

„Jasné.“

„Vieš, uvedomila som si, že viac sme ani nikdy neboli.“ Zastala a znovu naňho pozrela. „Len dobrí kamaráti. Buď k sebe úprimný, Matt, neberieš ma náhodou tiež ako kamarátku?“

Pozrel na ňu a potom prevrátil oči. „Musím na to odpovedať?“ Elena zosmutnela a on doložil: „Nemá to náhodou niečo spoločné s tým novým?“

„Nie,“ odvetila, no nie bez zaváhania, a chvatne dodala: „Ešte som sa s ním ani nezoznámila. Nepoznám ho.“

„No chcela by si ho spoznať. Nie, radšej nič nehovor.“ Objal ju okolo pliec a jemne ju k sebe obrátil. „Poď, ideme do školy. Ak bude čas, pozvem ňu na šišku.“

V tej chvíli sa nad nimi na orechu čosi zatrepotalo. Matt hvizdol a ukázal prstom. „Len sa pozri! Väčšiu vranu som v živote nevidel!“

Elena zdvihla zrak, no vták už odletel.

V ten deň sa Elena v škole venovala len zdokonaľovaniu svojho plánu.

Už ráno sa zobudila s presvedčením, že presne vie, čo urobí. A dnes zbierala informácie o Stefanovi Salvatore. Šlo to ľahko, v škole o ňom všetci hovorili.

Každý vedel, že mal spor so sekretárkou. A dnes ho predvolali do riaditeľne. Niečo nebolo v poriadku s jeho papiermi. Lenže riaditeľ ho bez všetkého poslal späť do triedy (vraj po nejakom telefonáte do Ríma – alebo do Washingtonu?) a všetko vyzeralo fajn. Aspoň oficiálne.

Keď sa Elena vrátila z hodiny európskych dejín, na chodbe ju privítalo tiché hvizdnutie. Potíkali sa tam Dick Carter a Tyler Smallwood. Magori, pomyslela si

a ignorovala hvizd aj upreté pohľady. Myslia si, že posty v školskom futbalovom tíme z nich robia hviezdy. Pozorovala ich a zostala nablízku. Prešla si pery rúžom a pohrávala sa s pudrenkou. Už dala Bonnie špeciálne pokyny a plán sa mal začať uskutočňovať, len čo sa zjaví Stefan. Dívala sa do zrkadielka v pudrenke, takže mala pod kontrolou priestor za sebou.

A predsa si ho nevšimla. Odrazu bol vedľa nej, prešiel ďalej a ona zaklapla pudrenku. Chcela ho zastaviť, no kým to stihla, niečo sa stalo. Stefan napol telo, alebo to vyzeralo, akoby sa ostražito vystrel. Dick a Tyler sa postavili pred dvere učebne dejepisu. Zastali mu cestu.

Absolútni magori, pomyslela si Elena. Zagánila na nich ponad Stefanovo plece.

Tváрили sa, akoby nebolo nič zábavnejšie, než stáť vo dverách, a Stefana okázalo ignorovali.

„Pardon,“ ozval sa rovnakým tónom, aký použil v prítomnosti dejepisára Tannera. Mierny a odmeraný.

Dick a Tyler pozreli na seba, potom sa poobzerali, akoby nikoho nevideli.

„Pardono?“ zopakoval falzetom Tyler. „Pardono mea? Mea pardono?“ Rozosmiali sa.

Elena videla, ako sa Stefanovi pod tričkom napínajú svaly. Bolo to nefér, tí dvaja boli od Stefana vyšší a Tyler bol navyše dvakrát taký široký.

„Máte problém?“ ozval sa iný hlas. Elena sa mykla a obrátila sa – k Mattovi. Modré oči metali blesky.

Elena si zahryzla do pery, aby zatajila úsmev, keď sa Tyler a Dick pomaly a neochotne odpratali z cesty. Dobrák Matt, na toho sa dá spoľahnúť, pomyslela si. No dobrák Matt už vstupoval do triedy so Stefanom a jej zostalo len kráčať za nimi a zízať na ich chrčty v priliehavých tričkách. Keď sa posadili, vkĺzla do lavice za Stefana, aby ho mohla potajme pozorovať. Jej plán musí počkať.

Matt zazvonil drobnými vo vreckách, čo znamenalo, že sa chystá niečo povedať.

„Hej, teda...“ ozval sa po chvíli, nie celkom isto. „Vieš, tí chalani...“

Stefan sa trpko zasmial. „Kto som, aby som ich súdil?“ Toľko emócií ako teraz mu Elena v hlase nepočula, ani keď dával príučku Tannerovi. Emócií? Ba skôr tam bol iba smútok. „Prečo by ma tu vlastne mali vítať s otvoreným náručím?“ dokončil, akoby už len sám pre seba.

„A prečo by nemali?“ opýtal sa Matt. Vystrčil bradu. „Počúvaj, včera si spomínal futbal. Jeden náš hráč si včera natrhol šlachy. Potrebujeme náhradníka, chytača. Dnes popoludní bude konkurz. Čo povieš?“

„Ja?“ Stefana to zrejme prekvapilo. „Ale... asi by som to nevedel hrať. Vieš, americký futbal...“

„Vieš behať?“



„Či viem behať?“ Stefan sa obrátil k Mattovi a Elena zachytila náznak úsmevu. „Jasné.“

„A vieš chytať?“

„Viem.“

„Viac robiť nemusíš. Ja som zadák. Ak chytiš loptu, ktorú hodím, a potom s ňou dokážeš uháňať ako o život, môžeš hrať.“

„Aha.“ Stefan sa skoro usmieval, a hoci Matt nie, v očiach mu poskakovali veselé iskričky. Elenu prekvapilo, že pocítila bodnutie žiarlivosti. Tí dvaja si porozumeli a ona... zostala mimo.

Potom sa však Stefanov úsmev stratil. Odmerane povedal: „Ďakujem, ale... radšej nie. Mám iné záväzky.“

V tej chvíli prišla Bonnie spolu s Caroline a začala sa hodina.

Počas Tannerovej prednášky o Európe si Elena opakovala: „Ahoj, som Elena Gilbertová. Som v uvítacom výbore a dostala som za úlohu všetko ti tu ukázať. Prosím ťa, neokašli ma, lebo mi narobíš problémy...“ To posledné povie s nevinným a lútoslivým pohľadom ranenej srnky, no len ak sa jej bude zdať, že sa z toho chce vykrútiť. Určite to zaberie. Stefan predsa musí zachrániť dievča pred problémami.

V polovici hodiny jej dievča vpredu podalo lístok. Elena ho vystrela a spoznala detské písmo Bonnie. „Zdržala som C., kým sa dalo. Vyšlo to???“

Pozrela pred seba a uvidela, ako sa Bonnie zvrta v prednej lavici. Elena ukázala na lístok, pokrútila hlavou a perami naznačila: „Po vyučku.“

Akoby prešlo celé storočie, kým im dal Tanner posledné pokyny k úlohám a rozpustil triedu. Všetci vyskočili a uháňali von. Ide sa na vec, pomyslela si Elena a s tlčúcim srdcom vstúpila Stefanovi do cesty. Zablokovala uličku, aby sa jej nemohol vyhnúť.

Presne ako Dick a Tyler, uvedomila si a skoro sa hystericky rozchichotala. Pozrela hore a zistila, že oči má presne na úrovni jeho úst.

A vtedy sa jej všetko vyparilo z hlavy. Čo mu to chcela povedať? Otvorila ústa a slová, ktoré si nacvičovala, napokon vyšli von, ale ako z chlpatej deky. „Ahoj, som Elena Gilbertová a som v uvítacom výbore a dostala som za úlo...“

„Prepáč, ale nemám kedy.“ Otriasla sa. Naozaj to povedal? Ani jej nedá možnosť dokončiť vetu? Pery jej stuhli.

„... hu poukazovať ti školu...“

„Prepáč, ale nemôžem. Musím... musím ísť na konkurz. Do futbalového tímu.“ Stefan pozrel na Matta, ktorý ju udivene pozoroval. „Vravel si, že je to hneď po škole, nie?“

„Hej,“ pomaly odvetil Matt. „Ale...“

„Tak ideme. Zaveď ma na štadión.“

Matt pozrel na Elenu a pokrčil plecami. „No... tak dobre. Pod.“ Ešte raz sa obzrel. Stefan nie.

Elena sa pristihla, že hľadí na krúžok zaujatých pozorovateľov. Medzi nimi bola aj Caroline – očividne sa jej vysmievala. Elena pocítila v tele mravčenie a v krku hrču. Nie, tu nemôže zostať už ani sekundu. Obrátila sa a čo najrýchlejšie vyšla z triedy.

**K**ým Elena prišla k svojej skrinke, otupenie poľavovalo a hrča v hrdle sa pokúšala roztopiť na slzy. Lenže v škole plakať nebudem, povedala si, to teda nie. Zavrela skrinku a vybrala sa k hlavnému východu.

Už druhý deň po sebe sa vracala domov zo školy hneď po poslednom zvonení a sama. Teta Judith sa z toho nepamätá. No keď Elena došla k domu, auto tety Judith na prístupovej ceste nebolo – s Margaret sa určite vybrali do obchodu. Elena si odomkla. Dom bol vnútri nehybný a pokojný.

Bola za tú nehybnosť vďačná – momentálne túžila byť sama. No na druhej strane netušila, čo si so sebou počne. Konečne si mohla poplakať, no oči mala suché. V hale spustila na zem ruksak a pomaly prešla do obývačky.

Bola to pekná miestnosť, okrem Eleninej izby jediná časť domu, ktorá patrila k pôvodnej stavbe. Tento dom postavili pred rokom 1861 a v občianskej vojne takmer úplne zhorel. Podarilo sa zachrániť len túto miestnosť so zložitým kozubom so špirálovitými lištami a ešte veľkú izbu na poschodí. Prastarý otec Eleninho otca okolo nich postavil nový dom a odvtedy v ňom bývali Gilbertovci.

Elena sa obrátila a pozrela von jedným z niekoľkých francúzskych okien. Sklo bolo také staré, že bolo hrubé a zvlnené a vonku pôsobilo všetko skreslene, akoby trochu pripito. Pamätala si, ako jej otec prvý raz ukázal to zvlnené staré sklo – bola mladšia ako teraz Margaret.

V hrdle jej znovu navrela hrča, no oči mala suché. Bola plná protikladov. Nechcela spoločnosť, no cítila sa bolestivo osamelá. Chcela si všetko premyslieť, ale keď sa o to teraz pokúsila, myšlienky ju opúšťali ako myši na úteku pred bielou sovou.

Biela sova... dravý vták... mäsožravec... vrana, pomyslela si. „Väčšiu vrana som v živote nevidel,“ povedal Matt.

Zaštípali ju oči. Chudák Matt. Ublížila mu a on je k nej taký milý. Dokonca je milý aj k Stefanovi.

Stefan. Srdce jej prudko poskočilo a vytislo jej z očí dve horúce slzy. Tak konečne plače. Plakala od hnevu, poníženia a frustrácie... a od čoho ešte?

O čo dnes vlastne prišla? Čo vlastne cítila k tomu cudzincovi, k Stefanovi Salvatoremu? Áno, bol výzvou,

a preto bol iný, zaujímavý. Stefan bol exotický... vzrušujúci.

Zvláštne, presne to o Elene občas hovorili chlapci. A neskôr sa od nich alebo od ich kamarátov či sestier dozvedela, akí boli na rande s ňou nervózni, ako sa im potili dlane a žalúdok mali ako na vode. Elenu také reči pobavili. Ani jeden chlapec v nej ešte nevyvolal nervozitu.

No keď sa dnes rozprávala so Stefanom, zrýchlil sa jej tep a podlamovali sa jej kolená. Mala vlhké dlane. A nelenže mala žalúdok ako na vode – takmer jej prišlo zle.

Zaujal ju preto, lebo je pri ňom nervózna? To nie je veľmi dobrý dôvod, Elena, povedala si v duchu. Vlastne je to veľmi zlý dôvod.

No ešte tu boli tie ústa. Tie pekne vykrojené ústa, pri ktorých sa jej kolená podlamovali od niečoho úplne iného ako od nervozity. A tie vlasy čierne ako noc – prsty ju svrbeli, ako sa túžili zaboriť do ich hebkosti. To pružné, svalnaté telo, dlhé nohy... a hlas. Ten hlas to včera za ňu rozhodol, kvôli tomu hlasu vedela, že ho musí mať. Keď sa rozprával s pánom Tannerom, jeho hlas bol chladný a pohrdavý, no zároveň pôsobivý. Rozmýšľala, či by tiež mohol nadobudnúť nočný odtieň a ako by to znelo, keby hovoril jej meno, keby ho šepkal...

„Elena!“

Elena vyskočila, sen sa rozplynul. Jej meno nevolal Stefan Salvatore, to teta Judith búchala na predné dvere.

„Elena? Elena!“ A ešte Margaret, jej hlas znel škrečľavo a piskľavo. „Si doma?“

Elenu znovu zaplavilo zúfalstvo a poobzerala sa po kuchyni. Nemala náladu na tetine ustarostené otázky ani na Margaretinu nevinnú veselosť. Rozhodne nie teraz, keď má vlhké mihalnice a každú chvíľu jej môžu vytrysknúť slzy. Bleskovo sa rozhodla, a keď buchli predné dvere, potichu vykĺzla zadným vchodom.

Zišla zo zadnej verandy na dvor a zaváhala. Netúžila stretnúť nikoho známeho. No kam má ísť, aby mohla byť sama?

Odpoveď jej zišla na um takmer okamžite. Pôjde pozrieť mamu a otca.

Bola to pomerne dlhá prechádzka – takmer až na kraj mesta, ale Elena si na ňu za posledné tri roky zvykla. Prešla cez most Wickery, vyšla do kopca, minula rozvaliny kostola a zišla do malého údolia.

Túto oblasť cintorína udržiavali – len staršia časť pôsobila trochu divoko. Tu však bola tráva úhľadne pokosená a kytice kvetov svieže. Elena si sadla k veľkému mramorovému náhrobku, kde stálo Gilbertovci.

„Ahoj, mami. Ahoj, ocko,“ zašepkala. Naklonila sa a položila k nemu purpurové netýkavky, ktoré natrhala cestou. Potom si zložila nohy pod seba a len tak sedela.

Po nehode sem často chodila. Margaret mala v čase nehody len rok, poriadne si rodičov nepamätala. Elena však

Toto je pouze náhled elektronické knihy.  
Zakoupení její plné verze je možné v  
elektronickém obchodě společnosti eReading.